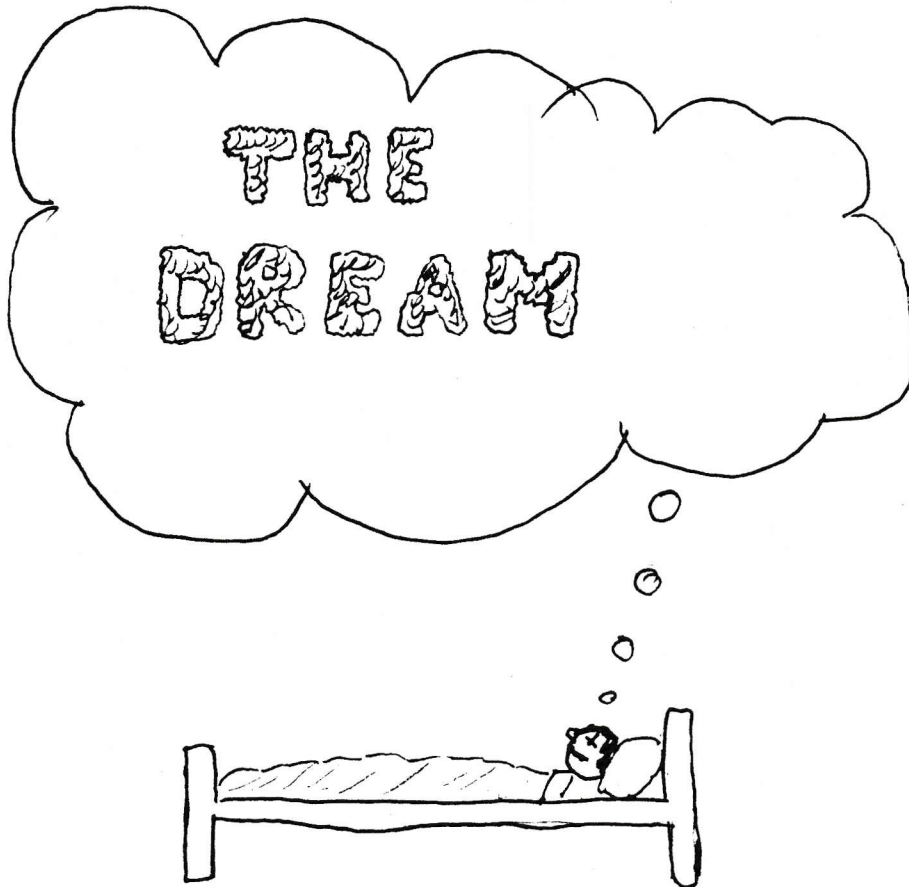

Lennart Åkerberg

Presenterar:

Jubileumsläsning
i
18 Kapitel.

"The Dream."

Innehåll.

1. Festivalen i Värmland.
2. Insomnandet.
3. Drömmen.
4. Hai Di Hai.
5. Filmjolk och Peppakakka.
6. Äntligen.
7. Cambridge
8. Varning för korven, I
9. Barleycorn Concertinas.
10. Varning för korven, II.
11. Peterchurch.
12. Bristol.
13. Donnington.
14. Mera Morris.
16. Glorishears.
17. Radio Derby.
18. Uppvaknandet.

Inledning.

Efter det att jag hade börjat dansa Morris-på hösten 1980 blev jag intresserad av dansen och inte minst dess dunkla ursprung.

Det är ju egentligen ingen som vet hur det var innan 1500-talet då Morrisdansen för första gången nämns i en del skrifter.

Jag lyssnade på hur Mats berättade om Morrisdans. Jag lyssnade på de grammofonskivor som finns om Morrisdans och läste bl.a Cecil Sharps böcker om Morrisdans. Till slut blev det något av en dröm att få komma till England och få uppleva Morrisdans utanför en Pub någonstans på landsbygden.

Till sist blev drömmen verklighet, eller blev den inte det. Var det bara en dröm alltihop ?

1. Festivalen i Värmland

..Det var så här det började. Lennart och Ingrid kom och hämtade mig vid fyratiden en Fredag i Augusti. Vi skulle till Värmland och träffa deras kompisar i Kil:s Folkdanslag. Dom var värdforening för den Engelska dansgruppen Jovial Beggars i den stora Folkdans festivalen i Värmland 1983.

Vi hämtade Rickard på Solvallavägen. Nu skulle vi åka till Kil för att vara med vid ett samkväm tillsammans med Kil:arna och Jovial Beggars.

Vid niotiden var vi framme. Vi tog på oss våra Morrishattar, vi hade hört att det var några i Jovial Beggars som dansade Morris, och gick in i trädgården där dom satt allihopa. Morrisdansarna i Jovial Beggars upptäckte oss på en gång. Vi började genast att prata om vilka traditioner som vi dansade. Vi jämförde Ascot-Under-Wychwood versioner med en kille som hette Fred. Han dansade visst med något lag från Bristol.

Vi hade våra instrument med oss och jag minns att vi spelade några låtar också. Vi hade innan vi kom hit redan bestämt att vi skulle följa Jovial Beggars under Lördagen då dom skulle åka runt och dansa på lite olika platser i Värmland. "See you tomorrow" sa vi innan vi åkte hem till "Näcken" där vi skulle sova.

Under Lördagen när vi följde Jovial Beggars lärde vi känna Jackie Gray som dansade clog dance och Paul Butcher som spelande fiol, Tony Gray som hemma i Billericay dansade med i Mayflower Morris men, Fred Giltrow-Tyler som dansade med i Bristol Morris Men och många fler.

Jovial Beggars är en dansgrupp som bildades 1977. Dom har ett stort dansprogram från Morrisdans och medeltida högre stånds danser till Engelska Country danser.

Lördagen avslutades med en stor uppvisning i Brunskog.

På söndagen var det en stor parad i Karlstad. Alla de med verkande grupperna skulle tåga från stora torget ut till Marie bergsskogen. Där var grupper från Belgien, Holland, Tyskland, Spanien, England, Norge, Frankrike, Österrike och Danmark.

Kapten Krok med uppraktning. Den engelska gruppen Jovial Beggars har ett brett program med bland annat hovdanser från 1600-talet. Morrisdanser, svärdanser, träskodanser och engelska gammaldanser.

Vi hade fått lov att iklädda våra Morrisdräkter gå efter Jovial Beggars. Till vår ära spelade deras musiker Monks March. Väl framme i Mariebergsskogen gjorde Jovial Beggars två eller tre uppvisningar. Fred gjorde en Morris solodans. Det var den första icke svenska Morrisdansen som vi hade sett.

Rickard såg till att få adresserna till Fred och Tony. Dom skrevs på baksidan av några gamla kvitton.

När vi senare på Söndagkvällen skulle åka hem så skrev Rickard in adresserna i sin adressbok. Nu var dom i säkert förvar. Rickard tyckte att jag skulle ta kvittona med adresserna på, lite onödigt tyckte jag eftersom han redan hade dom i sin bok. Men jag tog dom i alla fall.

Vi stannade till vi ett värdshus och åt mat innan vi fortsatte vår färd hem.

På måndag förmiddag ringde Rickard till mitt jobb. Han undrade om jag hade fått med mig en av hans väskor av misstag. Det hade jag inte. Den väska som var borta var den med körkort, adressbok mm. Förmodligen blev den kvarglömd där vi åt mat. Nu var den borta för alltid.

England

Jovial Beggars

BOMBASTISKA BYXOR

Jovial Beggars från England uppträdde dagen till ära i tusigens adelsdräkter med 1600-talsursprung. De broderade hovklänningarna och jättelika strutsplymerna harmonierade perfekt till de sirliga, menuttliknande danser som gruppen framförde.

En förklaring till uttrycket "bombastisk" fick vi också.

Adelsmännen stoppade byxbenen fulla med ull och trasor så att de såg större ut än de var. Det kallades för bombast. Detta berättat av en dansare i gruppen, så lik sjörövaren kapten Krook att man genast började snegla efter träben och handkrok.

– Men vi dansar inte bara högreståndsdanser, sa Kate Badrick. Svarddanser, Morrisdanser och det vanliga folkets danser står också på programmet.

Morrisdans är en sorts dans där dansarna bär vita dräkter fulla med bjällror. Igår fanns fyra morrisdansare med i paraderna. De visade sig vara äkta stockholmare och hette också mycket riktigt "Eken Morris dancers". Morrisdansen har gamla anor. Troligen är den 3 000 år gammal.

2. Insomnandet.

Det var någon gång i början på året, det snöade ute, som Rickard och jag var på restaurang Lilla Budapest på Götgatan. Vi åt rövar ragu och satt och pratade. Vi pratade om semestern, båda två tyckte att det skulle vara roligt att åka till England. Ingen utav oss hade varit där förut. Vi var båda nyfikna på Morris så klart. Tänk att få se ett äkta Morrisgäng dansa utan för en pub mitt ute på landet. Mats hade sagt att det skulle vara så. Men hur skulle man veta var man skulle åka någonstans ?

Vi bestämde oss för att ta kontakt med dom dära Engelskmännen träffade i Värmland året innan. Eftersom jag hade adresserna så fick jag skriva till dom.

Jag gick och funderade några veckor på vad jag skulle skriva. Vad skulle jag fråga om ? Ja, Morris så klart men hur ?

En kväll tog jag mig i kragen och började skriva. Jag började med att presentera mig och undrade om dom kom ihåg oss Svenska Morrisdansare från deras besök i Sverige året innan. Jag minns att jag undrade om dom kunde ge oss några tips om var vi skulle åka för att få se Morrisdans. Vilken tidpunkt som var bäst mm.

Det blev ganska sent innan jag var klar. Det var första gången jag skrev brev på Engelska. Fick slå upp en del ord i lexikon. Fundera på formuleringar. Så det tog lite tid. Jag lade de nyskrivna breven på byrån i hallen. Måste komma ihåg och posta dom i morgon.

När jag hade gått och lagt mig låg jag och tänkte på hur det skulle vara att få vara med och uppleva Morrisdans i England, kanske få vara med och dansa själv.

Om jag bara fick svar på breven kanske det kunde bli så. Det var det sista jag tänkte innan jag somnade.

3. Drömmen.

En dag när jag kom hem från jobbet hade jag fått två brev. Båda från England. Dom hade svarat i alla fall.

Jag gick in i rummet och satte mig i soffan och öppnade breven. Fred från Bristol skrev att han mycket väl kom ihåg oss. Vi var välkomna att komma till Bristol. Om vi ville kunde vi få stanna hos Fred och hans hustru Val några dagar. Han föreslog att vi skulle komma Torsdagen den 12 Juli och vara med på Bristol Morris Men:s träning på kvällen. Sedan fick vi stanna till Lördagen då BMM skulle ha uppvisning i Bristols hamn. Om vi hade några gemensamma danser skulle vi få vara med och dansa.

Det här var för bra för att vara sant. Det måste vara en dröm. Jag tänkte nypa mig själv i armen för att känna efter. Men jag beslöt mig för att inte göra det. För tänk om det var en dröm då skulle jag kanske vakna innan vi kom till Bristol. Bäst att sova vidare tänkte jag.

Brevet från Tony i Billericay var inte sämre. Tony tyckte att vi skulle komma och bo hos dom. Billericay ligger nära Harwich dit man kommer med Englandsfärjan. Om vi hade några gemensamma danser skulle vi få vara med och dansa tillsammans med Mayflower Morris Men som gruppen hette som Tony dansade med.

Sen undrade han lite försynt om vi hade lust att vara med på ett Morris Ring möte i Cambridge en helg. I så fall kunde han ordna det.

Nu var jag övertygad om att jag drömde !

Kemp's Jig ... from London to Norwich

4. Hai di hai.

Vi lämnade Göteborg den 3:e Juli. Med på båten till Harwich var Jan, Ann och Jonas. Det var mulet och vindstilla, men det skulle väl blåsa upp sen när vi kom ut på öppet vatten. Alla hade sagt att överfarten till England är den mest fruktansvärda båtresa man kan företa sig. Vi var beredda. Nordsjön here we come.

För att fördriva tiden gick vi runt på båten, satt i baren en stund.

Det här året började alla meddelanden från dom som har hand om underhållningen med orden "Hai-Di-Hai"

Så här lät det ur högtalarna under eftermiddagen.

"Hai-Di-Hai" "Nu är det dags för The Musical Quiz"

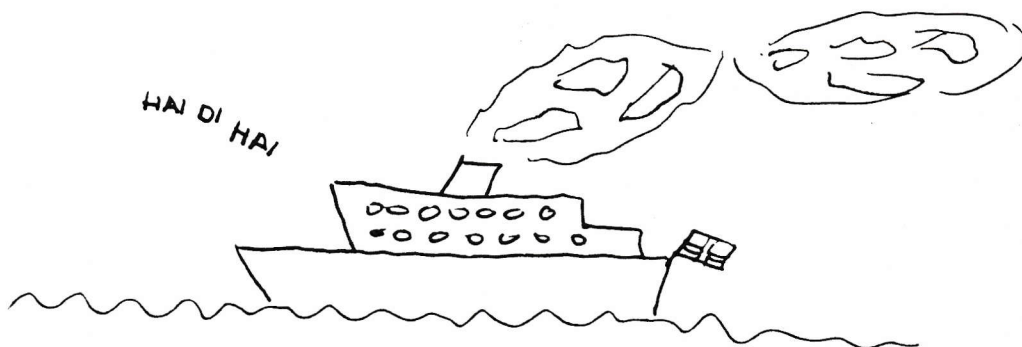
"Hai-Di-Hai" "Nu är det dags för Teckningstävling för barn"

"Hai-Di-Hai" "Nu är det dags för Talangjakt"

"Hai-Di-Hai" "Nu är det dags för Naturstig på kommandobryggan tillsammans med Kapten"

"Hai-Di-Hai" Nu var vi ute på Nordsjön och vi väntade på dom där jättevågorna. Men det blev inget. Havet låg som en spegel. Det var dags att gå och lägga sig.

Vi angjorde Harwich vid 10 tiden på förmiddagen. När vi passerade genom tullen hade vi våra Morrishattar på oss. Vi sa att vi skulle dansa Morris. "You are nuts" sa tulltjänstemannen och släppte in oss i Samväldet.

5. Filmjolk och peppakakka.

Janne körde först, han hade kört på vänster sida förut. Colchester var vår första anhalt. Det är Englands äldsta stad. Där åt vi lunch och till det tog vi en "pint of Bitter" (ljummen avslagen öl). Vi gick upp till slottet och kollade. Efter rundvandringen satte vi oss på en nysnaggad gräsmatta. Våra vägar skulle skiljas för några dagar. Rickard och jag skulle till Billericay för att besöka Tony och Jackie. Jag minns faktiskt inte vad Janne och Ann skulle göra.

Har man en gång kommit in i Colchester så kommer man inte ut. Vi körde ett par tre varv runt själva stan. "ONE WAY" eller "CIRCULAR ROAD" stod det på alla skyltar. Hur vi än körde så kom vi tillbaka till samma plats. Till slut hittade vi i alla fall en väg som ledde bort från Colchester.

Efter en stund var vi framme i Billericay. Tony hade skickad oss en karta så vi hittade ganska lätt. Vi hade "filmjolk" och "peppakakka" med oss till familjen Gray. Dom hade fastnat för filmjolk och pepparkakor när dom var i Sverige. Vi satt i köket och drack en kopp te och pratade. När dom fick reda på att jag hade en nyckelharpa så ringde dom till Paul Butcher. Han hade köpt en nyckelharpa när han var i Sverige.

Paul med fru dök upp senare på kvällen. Vi tog fram våra nyckelharpor men hade väl inga gemensamma låtar så jag lovade att skicka ett band med harplåtar på till Paul.

Det var Onsdagkväll och på Torsdagkvällen skulle vi vara med när Mayflower Morris Men skulle dansa utanför några Pub:ar.

På Torsdagen hade vi inget speciellt att göra så Tony och Jackie föreslog att Rickard och jag skulle ta tåget in till London. "Cheap day return" kallades en biljett som man kunde köpa om man åkte efter rusningstid morgonen.

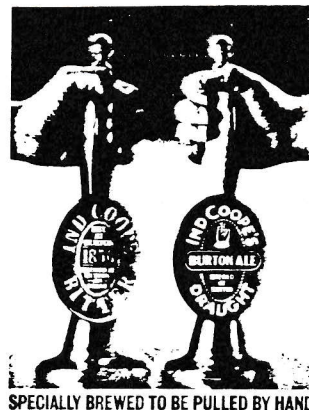
1886 from 'The Pictorial World'

6. Äntligen

På Torsdag morgon tog vi tåget från Billericay till London. Tåget stannade vid Liverpool Street. Vi hade bestämt oss för att bli medlemmar i EFDSS, (English Folk Dance and Song Society). Vår ansökan skulle vi lämna in på Cecil Sharp House där EFDSS har sitt huvudkontor. Så vi tog tunnelbanan till Camden Station och sedan gick vi till Regents Park Road. Jag tror att medlemskapet kostade 10 pund.

Efter detta var vi vanliga turister ett tag. Trafalgar Square, Big Ben och 10, Downing Street var några av de platser vi besökte. Sedan hände en konstig sak, vi åt lunch utan att dricka öl till. Vi var ju världens nybörjare i England.

Innan vi tog tåget tillbaka till Billericay köpte vi varsin Tankard. Det är ett måste att ha en tankard om man skall vara med och dansa Morris i England. (Tankard= Öl-mugg i tenn. Rymmer oftast 1 Pint.)

När vi kom tillbaka till Billericay så ringde vi till Jackie som kom och hämtade oss i sin gröna lilla MG.

Så var det då äntligen dags att få kliva in i Morrisvärlden. Vi tog på oss våra dräkter. Vi skulle åka till en by som hette Brentwood. Tony körde. Utanför Pub:en "THE ROSE" hade några av killarna i Mayflower Morris Men samlats. Vi klev ur bilen och gick och hälsade. Tony tog oss med in i Pub:en där han bjöd på varsin pint. Vi invigde våra tankards där.

Musikern i Mayflower var en kille som spelade "Pipe and Tabor". Det är ett traditionellt Morrisdansinstrument. Man håller en flöjt med tre hål i med en hand, och under flöjten hänger en liten trumma. Med den andra handen trummar man med en kort trumpinne.

"The Worlds fastest Pipe and Tabor man" kallades musikern för. Han spelade faktiskt fort. Vi fick vara med på några Adderbury- och Headington-danser

Nästa by vi skulle till hette Mountnessing och pub:en "Prince of Wales". Jan och Ann hade letat sig dit. Janne hade monterat upp sin bandspelare på biltaket. Jackie började med att dansa en Clogdance som Paul spelade till.

På den avslutande "Bonny Green Garters" tyckte Tony att Ann skulle vara med. Snyggt gjort !

Så hade vi då tagit våra första Morrissteg på Engelsk mark. Kul som bara den. Vi fick godkänt av Tony.

7. Cambridge.

Fredagen den 6 Juli lämnar vi familjen Gray och startar vår färd mot Cambridge. Där ska vi vara med på ett "Morris Ring Meeting". Morrisringen är en förening för Morrisdanslag i England.

Vi stannar i Great Dunmow där vi går på Pub:en "The Boar's Head". 1/2 Pint + en sandwich tar vi där. Jag tar en med ost och Rickard en med turkey. Nästa stopp gör vi i Thaxted. Det är ett samhälle där det är ett stort Morrisringmöte varje år. Det finns en kyrka där och kyrk klockan bär inskriptionen "I RING FOR THE GENERAL DANCE" Gissa vilken dans det syftar på.

Nästa uppehåll vi gör är på ett stort gammalt gods som heter Audley End. Det bor ingen där längre. I det största huset är det öppet och man kan gå in och titta. Rummen är möblerade som dom var på 1700-talet när Audley End var bebott. I ett av rummen finns det en hel massa uppstoppade djur. Bl.a en uppstoppad gädda i ett akvarium.

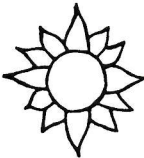
Eftersom vi har gått om tid hämtar vi våra instrument. Rickard har sin concertina som Mats köpte åt honom året innan. Jag har mitt Erica-spel. Vi sätter oss på en såndär kortklippt gräsmatta. Rickard ser sig inte för utan sätter sig rakt i en gässkit. Kul va !

Vid femtiden är vi framme vid Shelford rugby club som ligger några kilometer utanför Cambridge. Där ska vi tälta under helgen. Några har redan kommit. Vi parkerar bilen och letar fram tältet. Vi slår upp tältet bredvid en kille som heter Graham Cox. Han är Bagman i Cambridge Morris Men som arrangerar Ringmötet. Jag lånar en luftpump av en dansare från Jockey Morris Men (Birmingham).

Det serveras öl och mackor utanför klubbhuset. Vi bekantar oss med Foresters Morris Men från Nottinham. På kvällen är det dans för dom som vill utanför Pub:en "Square and Compasses" i Great Shelford. Vi går dit. När vi kommer fram ser vi slutet på Bonny Green Garters.

CAMBRIDGE

THE MORRIS RING
(1932 - 1982)

THE CAMBRIDGE MORRIS MEN
(1922 - 1982)

RING MEETING
6th - 8th JULY 1984

A weekend of MORRIS DANCING with clubs from various parts of the country, and from abroad.

Friday 6th July

8.30pm : dancing at the Bull Inn, Great Shelford.

Saturday 7th July

10.30am - 2.00pm : Show in & rec. Cambridge (free inside).

6.30pm - 7.30pm : dancing at the 1531, Cambridge.

10.00pm : Informal dancing at Cambridge city centre.

Sunday 8th July

11.15am - 1.15pm : Massed this in King's Parade, Cambridge.

11.30am - 1.00pm : Informal dancing at city centre cars.

När vi är tillbaka på rugbyklubben är det dans inuti klubbhuset. Vi bestämmer med Graham Cox att vi skall följa med Cambridge Morris Men under Lördagens rundtur i Cambridge trakten.

På Lördagmorrn vaknar vi en halvtimme innan klockan skall ringa. Det är varm som bara den i tältet. Solen sken från en molnfri himmel. Konstigt, det skall ju regna när man är i England. Jag har hört att det skall vara så.

Vi åt Wheatabix till frukost. En lite äldre man kom fram till oss och undrade vilka vi var. Det var Lionell Bacon, han som har skrivit Morris Bibeln. Den där svarta boken med massa danser och låtar i. Lionell berättade lite om Morris och Cambridge Morris Men som han var med i.

På 30-talet var Lionell med CMM när dom cyklade runt bland byarna i Cotswold. Det var något som dom kallade för "The traveling Morris". Morrisdansen skulle föras tillbaka till de byar som dom en gång kom ifrån.

Vid tiotiden skulle vi åka iväg, vi hade våra Morris-kläder på oss. Dom var faktiskt rätt lika Cambridge-lagets dräkter. På vårt schema stod det att vi skulle besöka fem olika byar i Cambridgetrakten.

Gruppen gjorde 7-8 danser per stopp och vi fick vara med på 5 stycken varje gång. Den musiker som vi hade spelade tvåradigt dragspel och var urbra. Han presenterade Eken Morris Dancers from Sweden som deras gäster vid varje nytt ställe som vi dansade på.

Vid fyrtiden på eftermiddagen var vi tillbaka på Rugbyklubben. Den skulle bli skönt att duscha nu eftersom det var mellan 25-30 grader varmt. Men det blev inget duschande för det fanns ingen dusch. Bara en bassäng som fylldes med vatten. Tyvärr fanns det inget kallvatten denna dag så vi badade i skollhett vatten.

Under dagen hade vi pratat med dom andra grabbarna om vilka traditioner vi dansade. Vi var fem stycken som dansade Ascot. Vi behövde en till. Han hittades i ett annat lag på rugbyklubben. Det bestämdes att vi skulle göra någon Ascot-dans senare på kvällen men först gick vi bakom klubbhuset för att träna. Exakt kl 18:02 stäckte Rickard sin vänstra vadmuskel. Nu var det åter bara fem som dansade Ascot. Tyvärr hittade vi inte någon ytterligare Ascot-dansare.

6.30pm började en uppvisning utanför "The Mill". Alla närvarande lag gjorde 2-3 danser var. Haganeth var ett lag från Suffolk som imponerade mycket.

7.45pm började "The Feast" i The New Hall på Queens Collage. Alla samlades i en sal där det var dukat med långbord. "EKEN" stod det på en skylt vid ett bord. Där skulle vi sitta. Det hela började med att vi skulle utbringa en massa "toast" för bl.a:

The Queen

The Immortal Memory of Cecilia Sharp

Lionell Bacon (Past Squire of the Ring)

Barry Care (Squire of the Ring)

Morris Sunderland (Cambridge Morris Men)

Mark Freeman (Squire of the CMM)

Därefter serverades maten. På menyn kan man läsa:

Cream of tomato & asparagus soup with croutons.

Chicken stuffed with cream cheese & mushrooms.

Garden peas, Glazes baby carrots, Fresh new potatoes

French Strawberry Flan.

Coffee.

Till detta serverades öl. Även här hade man nytta utav sin tankard.

På väg ut från festen såg vi en liten folksamling, det var Cyril Papworth som dansade "The Broomedance". Ni som har lyssnat på skivan "Rattlebone and Ploughjack" kanske kommer ihåg ett spår där denna dans presenteras.

Så här berättar Cyril själv om denna dans:

Första gången jag såg någon dansa "The Broome" var 1937 då min morfar, William Papworth, känd under namnet "Tulla", dansade. Han var då 80 år och gjorde endast figurerna "Dance round" och "Legs over broome". I många år dansade jag dansen på samma sätt som morfar.

Jag tror det var 1965 då min morbror, Wallace Papworth, såg mig dansa som han sa till mig att jag inte gjorde dansen i sin helhet. Han lärde mig då figurerna "Step up the broom" och "Kicking the broom up". Eftersom Wallace var yngst i familjen så hade han bara vaga minnen av hur figurerna utfördes i detalj. Men med min kunskap om dansen räknade jag ut hur det skulle gå till.

Så sent som 1973 berättade min moster om "The Hobby Horse" figuren och hur min morfar slutade dansen. Från henne fick jag också lära mig i vilken ordning figurerna kom, "step up" kom före "Hobby Horse" osv.

Det tog mig alltså 36 år att lära mig dansen och jag tror att jag kan dansen som den dansades i Comberton.

Sedan gick alla dansarna till "The Eagle" som var CMM:s stampub. CMM dansade bl.a The Brimfield Stickdance. Det är en sk. bordermorrisdans. Bordermorrис dansas på gränsen mellan England och Wales.

Vi åkte buss tillbaka till Rugbyklubben där det blev mera dans.

På Söndagmorrön efter frukosten spelade jag lite nyckelharpa för Lionell. Han tyckte att det var trevligt.

Lionell visade sedan gamla Morrisdansfilmer bl.a från Bampton.

THE BAMPTON MORRIS DANCERS 1887

Vid halv 11 tiden åkte vi in till Cambridge för att vara med på den avslutande uppvisningen på The King's Parade. Vi gjorde en Winster Processional allihop. 10 st lag med minst 10 dansare i varje. 100 dansare. Två långa led var det. Jag dansade i 2:a paret framifrån sett. Rickard kunde tyvärr inte vara med. han var ju skadad.

Efter uppvisningen åkte vi tillbaka till Rugbyklubben. Vi packade ihop vårt tält och tvättade av oss i iskallt vatten. Tyvärr fanns det bara kallvatten denna dag.

8. Varning för korven I.

Vi åkte norrut till en liten by som hette Belton (in Rutlands). Där hittade vi en Pub som hade Bed and Breakfast. Vi satt ute i trädgården och åt och drack. På kvällen gick vi in i Pub:en. Därinne fanns bl.a en kille som var operasångare. Han sjöng någon aria så att rutorna skallrade. När det blev stängningsdags tyckte Landlorden att vi skulle sätta oss bland ortsbefolkningen och prata.

Stängningen bestod i att gardinerna drogs för och ytterdörren låstes. Men alla var kvar ändå. Det blev sent och med allt för många pint innanför västen somnade man i en av Englands många hängmattsliknande sängar.

Det var alldeles för få timmar till morgonen. När vi sätter oss för att äta frukost utspelar sig detta.

Scenariot är följande:

Rickard och jag sitter på en Pub i Belton in Rutlands Landladyn serverar två tallrikar med English cocked breakfast bestående av stekt ägg, stekt bröd, några korvar, varm tomat och vita bönor.

Under tystnad börjar vi äta. Jag skär en bit bröd och en del av det stekta ägget. Rickard gör likadant. Nästa tugga som jag förbereder består av en bit korv. Rickard gör likadant. Jag stoppar korven i munnen. Rickard gör likadant. Då känner jag att korven är varm så in i h-e. Rickard upplever samma sak, men han klarar situationen mycket bättre för han kan prata. Då följer denna konversation:

Rickard: Vaur din kourv varm ? (Med skånskt uttal)

Lennart: OOHH OOHH OOHH

Rickard: Vad sa du ?

Lennart: Ohh Ohh

Rickard: Ha Ha Ha Ha

Lennart: Ha Ha Ha Ha

Efter detta åkte vi därifrån. Vi hade bestämt att vi skulle besöka Chris Algar i Stoke-On-Trent.

Headington Quarry, Morris Dances

9. Barleycorn Concertinas.

Chris Algar är en kille som bor i Stoke-On-Trent. Han köper upp gamla concertinor som han sedan renoverar och säljer. Mats var där året innan och köpte sig en gammal Wheatstone och en Lachenal till Rickard. Nu hade jag blivit sugen på en concertina. Vi skulle träffa Chris vid femtiden för då var han hemma. På vägen dit stannar vi i Litchfield och hämtar pengar. Vi äter mat på en Indisk restaurang.

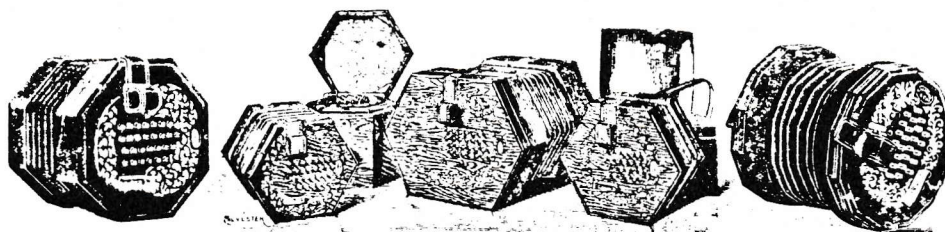
Vi närmar oss Stoke från öster. Vägen kommer uppifrån en högplatå. Man kan se staden ligga nedanför. Stoke:s bebyggelse består av låga tegelhus i långa rader. Vi har fått en karta av Mats där han beskriver vägen. Vi kör omkring i ungefär en kvart åt det håll som vi tror är rätt innan vi stannar. Det kanske är bäst att fråga någon innan vi förtsätter att leta. Men innan vi hittar någon att fråga ser vi namnet på torget som Mats har ritat ut på kartan. Då vet vi att vi bara är något kvarter från Chris.

William (Merrie) Kimber (1872-1961)

Väl hemma hos Chris plockar han fram ett tiotal instrument ur ett skåp som står utmed ena väggen i vardagsrummet. Jag börjar prova för glatta livet. Men eftersom jag inte har spelat concertina innan blir det därefter. Jag fastnar för en Lachenal från 1912. Den ser ut att vara i fint skick. Det luktar gammalt vindskontor om instrumentet. Men det är väl inte annat att vänta heller. Ett äkthetsbevis kanske. Rickard investerar i en Ball and Bevern.

BARLEYCORN CONCERTINAS

and other folk instruments

(MELODEONS, FLUTES, BANJOS, MANDOLINS, Etc.)

Chris Algar
13 St. CHADS ROAD
TUNSTALL
STOKE-ON-TRENT
Staffs- ST6 6EL
Tel. (0782) 816504

Vi lämnar Stoke vid sextiden. Det regnar lite när vi kör motorvägen söder ut. Strax innan Birmingham lyser solen igenom en spricka i molntäcket och det blir ett sånt där konstigt ljus. Mörkt fast ljus på nåt sätt.

När vi missar sista avfarten till Birmingham känns det bra. Jag tycker nämligen inte om Birmingham fast jag aldrig har varit där. Det beror på Hoola Bandoola Band. Kommer ni ihåg låten "Birmingham" från LP:n "Fri Information" ? Refrängen gick så här:

"Birmingham, Birmingham, vilket jävla hål !
Det var så skitigt att de likna mest av allt
en balja kol"

Då måste det väl vara så.

Vid 9-tiden glider vi sakta in i Worcester, (uttalas Woster), där hittade vi ett B & B. Närmsta Pub:en var en sån där modern Pub med plastig inredning och en jättestor jukebox. Två snabba pint och nåt att äta avslutar denna dag.

Gissa om det var två spelsugna concertina-ägare som somnade denna kväll.

10. Varning för korven II.

Vi vaknade som vanligt vid halv åtta. Nere i matsalen serverades sedvanlig frukost. Ägg, korv, bönor samt te och rostat bröd.

B & B kostade 6:50 per person, vi betalade och åkte vår väg.

Bränslemätaren på bilen visade att det var dags att tanka. Det här året fick man champangeglas på bensinmacken. Dagens etapp skulle sluta i Peterchurch, (uttalas Peterchurch), som ligger i Wales. Där skulle vi hälsa på Jan, Ann och Jonas. Dom hade hyrt ett hus där.

Eftersom Upton-Upon-Severn inte ligger så långt ifrån Worcester passar vi på att ta vägen igenom Upton. Strax innan Upton finns en vägskylt med namnet "UPTON-UPON-SEVERN" på. Där stannade vi. Rickard ville nämligen bli fotograferad under denna skylt. Iklädd Morrishatt, spelandes concertina. (Jag har efter detta funderat på att stanna i Äppelbo och sätta mig under skylten och spela nyckelharpa).

Efter poserandet gick vi ner till Severn och tittade på samhället som låg på andra sidan floden. Vi provspelade våra nya concertinor en kort stund. Då kände både Rickard och jag att vi måste uppsöka "Public Convenience" snabbt som ögat. Man har ju hört talas om Montesumas hämd. Men inte här i England, det verkade ju löjligt. Men så var det. Det måste vara korven vi fick till frukost som var skämd. Worcesters hämd.

Vi hoppade in i bilen och körde in till byn där det finns en offentlig toalett alldeles nära Pub:en invid Severn.

För att sedan återställa vätskebalansen tog vi en morgonöl och satte oss på uteplatsen och skrev vykort.

Därefter sätter vi kurs mot Hereford. Vi passerar Malvern Hills på vägen dit. Väl framme i Hereford äter vi lunch. Vi går en sväng i centrum innan vi sätter oss på ett café och tar en Äppelpaj med glass och kaffe.

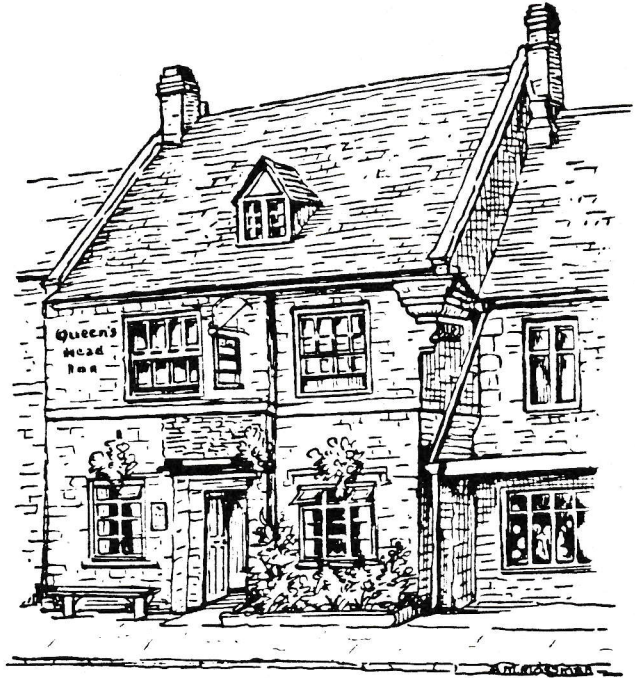
Från Hereford till Peterchurch är det inte så långt. Vi kör efter kartan vi fått av Jan och Ann. Vi hittar på första försöket.

11. Peterchurch.

Huset som Jan och Ann har hyrt är en två-våningsvilla som ligger i ett ganska litet villaområde. Våra värdar har redan kollat in byns Pub:ar. Det finns två stycken. Den ena var lokalbefolkningens stam-pub. Dit gick vi.

Det var lysrör i taket. Vid borden satt en massa gubbar. Vi hade våra dragspel med oss och spelade några låtar.

I ett hörn spelade gubbarna coits. Coits är ett spel där man kastar gummiringar på ett bräde. Brädet består av en ytterring som är ca: 50 cm i diameter och ca: 6 cm bred. Den inre ringen är ca: 30 cm i diameter och något nedsänkt i förhållande till ytterringen. I mitten sitter en 10 cm hög pinne. Gummiringarna är ca: 14 cm i diameter med ett hål i mitten. Den ena sidan är svart och den andra vit.

Man har fyra ringar att kasta med. Den vita sidan skall komma upp om det skall ge några poäng.

Så här räknas poängen:

Ringen kommer på pinnen i mitten: 5 poäng.
Ringen kommer på den inre ringen: 2 poäng.
Ringen kommer på den yttre ringen: 1 poäng.

När man börjar spela har varje spelare siffrorna 1-9 uppskrivna på en tavla. Låt säga att spelare A kastar 2 ringar i den inre ringen, och en utanför yttre ringen, och en ring på den yttre ringen. Då räknas poängen så här: $2*2+1 = 5$ poäng. Då får spelare A stryka siffran 5 på tavlan. Nästa kast blir kanske 7. Då stryker man siffran 7 på tavlan. Så håller spelet på tills en av spelarna har strykit samtliga siffror på tavlan.

Vi provade att spela mot gubbarna och det var mycket svårare än man tror. Jag tror inte någon av oss vann.

Dagen därpå åkte till Hay-on-Way eller hette det Way-on-Hay? Det är i alla fall en by som har 1000 affärer som säljer begagnade böcker.

Cecil Sharp

Överallt letade vi efter Cecil Sharps böcker om Morris. Han skrev 5 st där han beskrev hur olika traditioner dansades. Rickard frågade på ett ställe och expediten drog sig till minnes att det kanske fanns någon bok ibland de nyinkomna. Expediten fösvann en stund och kom sedan tillbaka med bok I, II och III i originalutgåva. Jag tror inte dom var särskilt dyra. Ett fynd !

Janne hittade några av Cecil Sharps böcker om Countrydans.

På vägen hem stannade vi och köpte mat. Fläsk, vitlök, potatis och grönsaker tror jag att vi köpte. "Pigs of Garlic" kallas den rätten på Engelska.

Cecil J. Sharp (1859-1924)

collecting at Winster Wakes 1908

*in the appalachians USA,
c 1916*

Cambridge 1923

12. Bristol.

Torsdagen kom och vi hade bestämt att vi skulle träffa Fred i Bristol. Vi skulle åka till hans jobb på ögonklinikerna på Bristol Hospital. På kvällen skulle vi vara med när Bristol Morris Men hade träning.

Jan och Ann bestämde sig för att hänga med till Bristol. Vi åkte i lugnt tempo ner till ett ställe som heter Abergavenny. Ja man har faktiskt inget annat val än att åka lugnt om man har en Merca årsmodell-72. Diesel dessutom. Enligt Teknikens Värld nr 2-72 så accelererar den från 0 till 100 Km/tim på 27,1 sekunder. Så det så.

Vi åt lunch i Abergavenny. Sedan åke vi till en nedlagd kolgruva i Blenavon. Där fanns en utställning och man kunde åka ned i gruvan.

Det är en sak som jag tycker är bra med England och det är att det alltid finns en massa saker att titta på. Som här en gammal gruva med utställning. Det finns gamla Romerska Broar, man kan åka och titta på sk "Hillfigures" stora figurer uthuggna direkt i berget.

Efter gruvbesöket åkte vi ner mot Newport där vi tog M4:an norrut till bron över "Mouth of Severn". Efter att vi betalat broavgiften tog Rickard och jag tåten. Vi hade kartan som Fred hade skickat. Ända tills nu hade Janne kört först, han sa att han ville det för han hittade så bra i Wales. Men jag tror att det till en liten del beror på att diesellavgaser inte luktar så gott.

Vi åkte M4:an till juktion 19, där svängde vi till höger in på M32 mot Bristol.

Av någon anledning körde vi fel i en korsning, skulle till höger men svängde vänster. Så vi körde bort till en rondell någon km bort och vände tillbaka.

När vi var på väg tillbaka till den korsning där vi körde fel insåg Rickard och jag att vi låg i fel fil. Vi var mitt inne i kvällsrusningen i Bristol. Genom en elegant manöver bytte vi fil. Problemet var bara att manövern var så elegant att Jan och Ann aldrig såg den. Så dom var kvar i fel fil. Eftersom trafiken var så tät kunde vi inte stanna. Några hundra meter efter den korsning där Jan och Ann skulle sväng höger istället för att köra rakt fram fanns en avtagsväg där vi stannade.

Rickard klev ut och sprang tillbaka till korsningen där dom borde dyka upp dom vände om. Efter ca: 15 min. hade Rickard lyckats få syn på Jan och Ann som hade vänt tillbaka. Lyckligt återförenade kunde vi fortsätta mot Bristol Hospital.

Under tiden som Rickard var borta hade jag lyckats att lokalisera verkligheten på kartan. Dvs jag visste var vi var. Och vi var bara två kvarter från Fred:s jobb.

När vi körde in genom grinden till sjukhuset frågade vakten om vi var från Sverige. Fred hade förvarnat att vi skulle komma. Vakten visade oss en plats där vi kunde parkera. När han skulle prata med Janne och visa honom en parkeringsplats så gick han fram till förar sidan på bilen där fönstret var nervevat ca 10 cm. Han satte in sin hand i öppningen och Janne skulle veva ner rutan ytterligare en bit. Men han vevade åt fel håll. Tur att vi var på ett sjukhus.

Väl inne hos Fred presenterade vi oss. Fred har efteråt berättat att han höll på att få dåndimpen. Hur skulle han ordna övernattningsplats åt fem personer. han hade bara räknat med två. Efter att vi sorterat ut vilka som skulle bo hos Fred och han hustru Val och vilka som bodde i Peterchurch så såg han normal ut igen.

Innan vi begav oss till Bristol Morris Men:s träning träffade vi Val på en restaurang där vi åt mat. BMM tränade i en skola. Det var ganska varmt ute så vi höll till på skolgården. Det var ungefär 15 killar som var med denna kväll. Dom flesta kom direkt från jobbet, kastade av sig jackan och ställde sig i ett set och var med i träningen. Inget slöseri med tid på att byta om.

Man tränade Ascot-Under-Wychwood denna kväll. Deras Ascot var väl inte riktigt lik vår. Men vi kunde ändå vara med. Vi lärde oss en ny Ascotdans som hette "Highland Mary". Melodin var "Pepper in the Brandy" en relativt ny låt som John Kirkpatrick har gjort. Det var två musiker denna kväll. En av dom var vänsterhänt och han hade lärt sig att spela med spelet hängande tvärtom mot vad som är vanligt.

Efter träningen gick vi till en närbelägen Pub för att släcka törsten. Jonas låg som vanligt och sov i sin vagn. Ibland gick det bra att ta med vagnen i på Pub:en.

Jan och Ann åkte tillbaka till Peterchurch och Rickard och jag åkte till Fred och Val. Vi skulle ses igen på Lördagen allihop.

På fredagen hade Fred tagit ledigt från jobbet. Han skulle visas oss omgivningarna. Vi såg bl.a Bath och Stonehenge.

Lördagen kom och BMM skulle dansa i Bristol Hamn. Det var ett evenemang som kallades Bristol Regatta denna lördag. Det blåste kallt. Det var inte speciellt mycket folk på första stället vi dansade. Nästa ställe var det mera folk. Rickard och jag var med på "Highland Mary" och "Lads-A-Bunchum", Adderbury.

Det pågick en utställning av gamla ångmaskiner på ett ställe. Det pustade och frustade och luktade kol om ångmaskinerna.

På ett ställe stod ett band och spelade på oljefat. Nu var det mycket folk i rörelse och BMM:s Fool gjorde stor succe. Han är klädd i en lång blå rock. På huvudet har han en hög hatt och med den traditionella "bladdern" går han rund och skojar med dansarna och publiken. Han kan trola. Ja, han trollar faktiskt bort mynt. Han håller ett mynt mellan tummen och pekfingret. Sedan blåser han på myntet och vips så är det borta. Har ingen aning om hur det går till ?

13. Donnington !

På kvällen var det fest hemma hos Fred och Val i deras hus i Kingswood som ligger i östra Bristol. De flesta killarna från morrislaget är där tillsammans med sina fruar.

Många har sina instrument med sig. Paul spelar bouzouki, Nigel spelar dragspel, Nigels fru spelar klarinett. Val spelar blockflöjt, Fred flöjt. En kille har en concertina. Nigel blir flera gånger ombedd att spela March Past. Till den låten gör BMM den bästa morrisoff som jag har sett. Det är en Eynsham dans. Alla dansarna ställer upp i ett långt set. Dom dansar några sekvenser utan korus. Till slut dansar alla ut på ett långt set med musikerna på slutet. Dom spelar och dansar samtidigt.

Jag spelade några låtar på nyckelharpan, kändes nervöst. Jag hade ju bara spelat i ett år. Men "Emma" och "Båtsman Däck" gick väl rätt hyfsat. När dom får reda på att jag har byggt harpan själv frågar dom alltid vilket träslag som jag använt. Men det vet inte jag så jag skyller på att jag inte kan det engelska namnet på träslaget. Och det går dom på.

När jag byggde nyckelharpan så gjorde jag det i Frikyrkliga studieförbundets regi. Vi var i en slöjdsal i Kvarnskolan i Jakobsberg. Första gången jag var där delade läraren ut hundra olika träbitar samtidigt som han sa vilket träslag det var. Men jag kommer inte ihåg vilken bit som hamnade var.

"Ärad vare Gud i höjden
denna har jag gjort i slöjden"

Så kan jag säga om min nyckelharpa.

Tillbaka till Bristol. Nu hade festen lidit mot sitt slut. Fred gick ut i köket och hämtade en plastdunk. Det var en sån där vanlig i vit plast. 5 liters. Dunken var fylld till hälften med en brun vätska. Fred håller upp tre glas. Rickard får ett och jag får ett. "Cheers !" säger Fred. Under tystnad dricker alla tre. Jag identifierar drycken som Engelsk öl. Bitter. "Donnington" säger Fred.

Rickard och jag ser ut som frågetecken. Då berättar Fred om det lilla brygeriet som ligger strax utanför Stow-On-The-Wold. Nästan på gränsen mellan Gloucestershire (uttala det om ni kan) och Oxfordshire. det var första gången som vi smakade detta mycket goda öl som har varit vår favorit sen dess.

14. Mera Morris.

När vi vaknade på Söndagmorrön hängde regnet i luften. Vi hade bestämt oss för att åka till Bracknell festivalen.

Efter frukosten visade Fred oss till ett litet rum på över våningen. Där hade dom ett litet lager med EFDSS-grejer. Fred och Val var representanter för EFDSS i Bristol. Vi köpte några skivor och böcker.

Sedan tog vi farväl av Fred och Val. Det var inte sista gången vi skulle ses.

När vi åkte vägen ut mot M4:an där vi skulle köra mot London såg vi att det pågick en flyguppvisning vid ett närbeläget flygfält. Molnen gick väldigt lågt denna Söndagförmiddag så att flygplanen var tvungna att gå ännu lägre för att synas.

Bracknell ligger strax utanför London. Vi hade fått väg beskrivning av Fred. Jag tror vi var framme strax efter 12.

Den stora Morrisuppvisningen hade just börjat. Där visades Morris av alla de slag. Border, North West, Clog och Woman Morris mm. När uppvisningen var slut gick vi runt bland alla tälten på festivalområdet. Där fanns tält med försäljning av musikinstrument, tält med öl, tält med mat, tält med scenframträdanden och tält med countrydans där Flowers and Frolic spelade den här eftermiddagen. I tältet med scen spelade Mike Watson. Han körde sitt slagnummer "Princess Royal" tillsammans med en cellospelare.

Mitt i folkvimlet upptäckte vi Steve Heap. Han stod och pratade med John Maxwell. Steve var i Stockholm tillsammans med bandet Muckram Wakes 1983 och Dorcas Lane 1984. Första gången han var i Stockholm hade han en Workshop för Eken där vi lärde oss att dansa Ascot-Under-Wychwood.

Steve blev förvånad och glad när han såg oss. Efter en stunds pratande bjöd han in oss till "The Glorishears". Det är huset där familjen Heap bor som heter så. Vi skulle få övernatta där. Det passade oss perfekt. Då hade vi Måndagen på oss att köra upp till Newcastle varifrån var båt skulle gå hem på Tisdagmorgon.

15. Glorishears.

Vi körde efter Steve:s röda skåpbil. När vi kom fram till Thame hälsade vi på Familjen Heap. Sonen i huset heter Joe. Han har fått en dans uppkallad efter sig. Steve gjorde en solodans i Ascot-stil som han kallade för "Little Joe Heap". Vi lärde oss den när Steve besökte oss.

Rickard ringde till en av killarna, Ian Carter, som var med banden Muckram Wakes och Dorcas Lane 1983 resp. 1984 till Sverige. Rickard hade inte tillfälle att träffa Ian senaste gången han var här. När Ian fick höra att vi skulle upp till Newcastle undrade han om vi inte kunde ses en stund på måndagen. Rickard talade om att jag och min nyckelharpa var med. Ian föreslog då att vi skulle göra en radioinspelning. Han hade då ett folkmusikprogram i lokalradion i Derby. Rickard tackade ja, så vi bestämde träff med Ian på en Pub i Derby.

På kvällen bjöd Steve på mat på en Pub en bit utanför Thame. Steve som kommer från Manchestertrakten kom att berätta om The Britannia Coco-nut Dancers som även dom dansar en ritull dans. Det är bara en gång om året som dom dansar och det är på påsken. Dom håller till i en by som heter Bacup som ligger strax utanför Machester.

Dansarna är klädda i svarta korta byxor + knästrumpor. Dom har något som liknar en kjol på sig. Ansiktena är svartmålade. På knäna och vid höften har dom cocosnöts skal fastsatta. Sedan har dom blomsterbågar som en del tjejmorrislag har eller casonötskal i händerna. Under tiden dom dansas slår dom med händerna mot höfter och knän. Det är endast byn ogifta män som får vara med och dansa.

På tisdagmorrn när vi satt och åt frukost kom Steve ihåg att hans svärföräldrar Dennis & Shela hade en videoinspelning från ett Tv-program där flera sorters rituella danser jämfördes. Där var Britannia coco-nut Dancers med. Steve ringde till Dennis och Shela som också bor i Thame för att höra om vi kunde få se videon. Det kunde vi så vi tog bilen och åkte dit.

Efter Tv-tittandet tog vi farväl och styrde norrut mot Derby.

16. Radio Derby.

Vi letade oss fram till M1:an som norrut passerar Derby. Pub:en hittade vi ganska fort men fick vänta en stund innan Ian dök upp. Ian tyckte att vi skulle åka hem till honom en stund innan vi åkte till radiohuset. Hemma hos Ian fick vi en kopp te och vi satt i vardagsrummet och pratade och lyssnade på skivor och band. Ian hade ett band med en live-inspelning med Brass Monkey som jag hann att kopiera. Någon kom på idén att vi skulle ringa till "The Derby Evening Telegraph", Derby:s kvällstidning, för att göra reklam för Onsdagkvällens sändning av "The Derby Tup" som programmet kallades. Tidningen var med på noterna så innan vi åkte till radiohuset passerade vi tidningen. En reporter intervjuade oss en stund sedan kom en fotograf och tog några bilder.

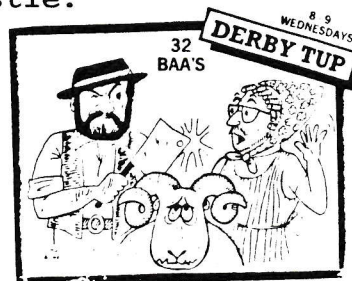
Efter detta åkte vi till radiohuset. Inspelningsstudion låg på 5:e våningen. Vi tog hissen dit. Först spelade vi någon låt tillsammans och sedan spelade jag några låtar själv. Därefter gjordes en intervju. Ian frågade lite om Eken Morris Dancers och sedan lite om nyckelharpan. Bla vilket träslag den var byggd i.

När allt var klart åkte vi hem till Ian. Hans familj var hemma nu. Hustrun Maria och barnen Helen och Emma. Maria hade dukat fram kvällsmat. Maria dansade i Morrislag i Derby, Ian brukade spela för dom ibland. Den här kvällen var det varken träning eller uppvisning.

Efter middagen gjorde vi sällskap till en Pub med en stor "beergarden" på baksidan. Barnen fick inte gå in i Pub:en så vi satt ute.

Vid tio-tiden lämnade vi familjen Carter och Derby. Vi skulle börja vår resa mot Newcastle.

Radio Derby
Rise & shine on 95.9

Greetings from Sweden

A FRIENDLY hello from two traditional English Morris dancers who dropped into Derby all the way from Sweden!

The men, both from Stockholm are (left), Rickard Kumlien (37) and Lennart Akerberg (27) holding a keyed fiddle which took him two years to build — who visited Derby for a brief stay with friends before continuing their journey to Newcastle and then home.

They became interested in Morris dancing several years ago after Derby band, Muckram Wakes went over to Sweden to play. First of all their interest centred around Irish folk music but quickly spread to Morris dancing — making them a unique group in Scandinavia.

Despite never having seen actual English Morris dancing until this year, the group have been able to hold their own among several groups they have danced with on their visit to England.

17. Fish and Chips.

Båten skulle lämna Newcastle vid 10-tiden på Tisdag morgon. Vi stannade vid en bensinmack med servering någon mil utanför Newcastle. Klockan var kanske 1 på natten. Det var ingen idé att leta upp något B & B vi skulle ju snart vara ombord på båten. Vi "sov" i bilen denna natt.

Rickard fick hela baksätet för sig själv, jag låg i fram. Det är väldigt obekvämt att sova på detta sätt. Vid 7-tiden gick vi upp, eller ut, eller vad man ska säga. Frukostbaren hade öppnat. Vi gjorde oss ingen brådska, vi hade gott om tid.

När vi åkte iväg mot Newcastle:s hamn lyste en liten lampa på bränslemätaren på bilen. Den lyser när det är 8 liter kvar i tanken. Den hade börjat lysa redan kvällen innan. När man har en dieselbil får man i Sverige betala skatt per körd kilometer. I England är denna skatt inbakad i priset på bränslet. Det betyder att man kan tjäna några kronor på att ha full tank när man kommer till England och ha tom tank när man lämnar landet. Reservdunken hade vi tömt i Thame. Enligt våra beräkningar skulle vi ha ca. 3 liter kvar när vi kom till Göteborg. Det skulle räcka till närmsta bensinmack.

När vi kom fram till hamnen hade redan ett antal bilar bildat kö men ingen båt fanns inne. Vi väntade. Vid 11-tiden behagade man informera oss om att båten var försenad. Den hade fått in en vajer eller liknade i propellern så den körde bara med halv fart. Båten väntades in till hamn vid 2-tiden sen skulle den gå igen vid 4.

En extra dag i Newcastle alltså. Vi beslöt oss för att åka in och titta på staden. Efter ungefär 300 meter stannade bilen. Ingen soppa kvar. Vi hade räknat fel på 3 liter. Rickard fick ta reservdunken och hoppa in i en taxi för att åka och tanka.

Nu hade vi blivit hungriga igen. Fish and Chips hade man hört talas om att det fanns i England. Vi måste prova. Fisken var träig i smaken och Chipsen kletiga. Det var inte gott. När vi var på väg till en papperskorg för att slänga eländet kom det fram en kille och frågade om han kunde få matresterna. De kunde han. Han åt med god aptit.

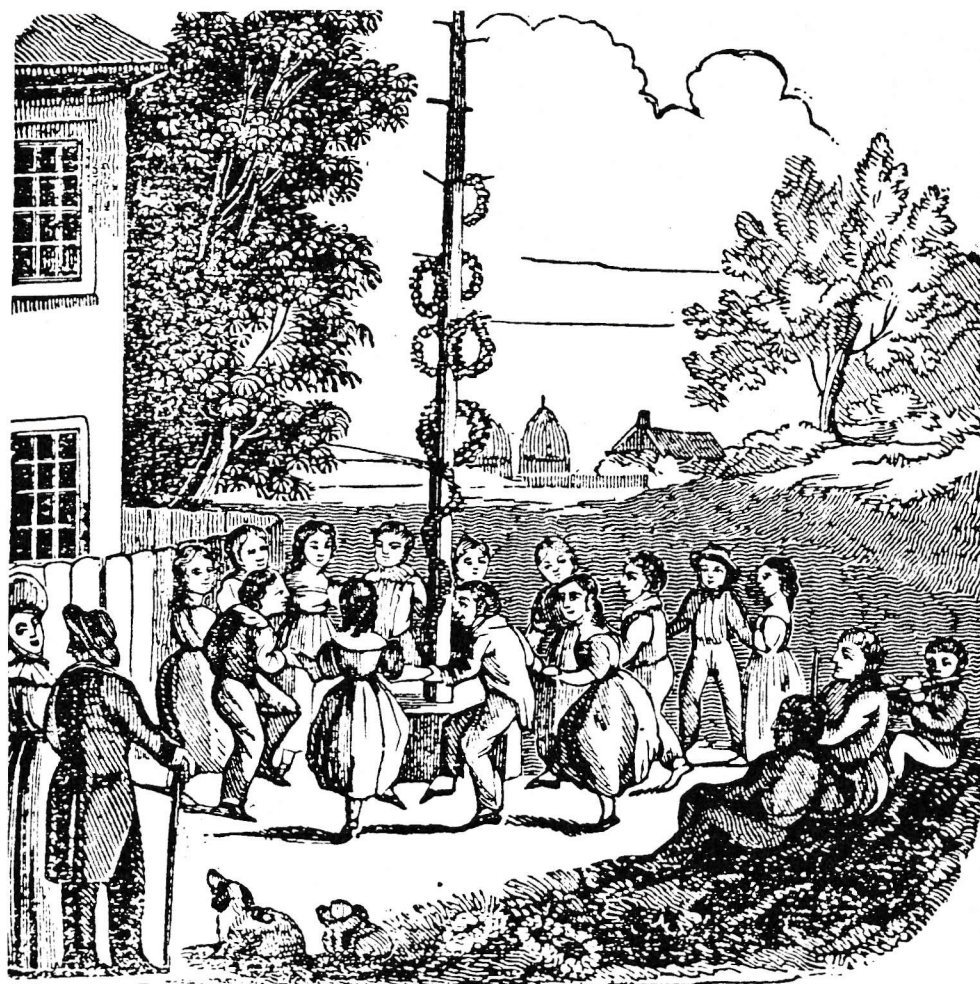
Han berättade för oss att allt i världen var förutbestämt av Gud. Han bara flöt omkring och tog dagen som den kom. Allt var ju redan bestämt. Just nu hade Gud bestämt att vi tyckte att fish and chips var äckligt.

Trötta och forfarande hungriga köpte vi lite frukt och gick ut till en park och satte oss i gräset och åt.

Vid 3-tiden åkte vi tillbaka till hamnen. Ny avgångstid var 21:00. Halv tio avgick båten med halv fart mot Göteborg. På båten blev vi bjudna på middag.

Eter två intensiva veckor i England och knappt någon sömn natten innan var det inte utan viss trötthet som vi gick till vår hytt.

Jag hann knappt gå och lägga mig förrän jag föll i djup sömn.

18. Uppvaknandet.

Jag vaknade med ett ryck. Tittade på klockradion, 9:03. Jag måste ha försovit mig. Tog det lugnt i alla fall. Duschade och gjorde iordning frukost.

När jag satt vid köksbordet och åt tittade jag på klockan på Högalidskyrkans ena torn. Kvant i tio. Kom och tänka på en konstig dröm jag haft under natten. Att Rickard och jag var i England och träffade flera Morrislag och vi fick vara med och dansa.

Jag tog på mig skorna och jackan. På byrån låg breven som jag skrev kvällen innan. Bäst att skicka iväg dom nu. På fjärde våningen mötte jag brevbäraren. Han var på väg upp till min våning. Hörde hur han stoppade brev i brevlådorna. Tittade på mina brev i handen och undrade om jag någonsin skulle få svar ?

